

**COMMISSION DE L'INTÉRIEUR
ET DES AFFAIRES ADMINISTRATIVES
COMMISSIE VOOR DE BINNENLANDSE
EN ADMINISTRATIEVE AANGELEGENHEDEN**

**SÉANCE DU MARDI 28 JANVIER 1997
VERGADERING VAN DINSDAG 28 JANUARI 1997**

SOMMAIRE :

DEMANDES D'EXPLICATIONS (Discussion):

Demande d'explications de Mme Milquet au vice-Premier ministre et ministre de l'Intérieur sur « le financement des contrats de prévention ».

Orateurs: **Mme Milquet, M. Caluwé, M. Vande Lanotte**, vice-Premier ministre et ministre de l'Intérieur, p. 644.

Demande d'explications de M. Verreycken au vice-Premier ministre et ministre de l'Intérieur sur « les données qui figurent dans les registres de population ».

Orateurs: **MM. Verreycken, Boutmans, M. Vande Lanotte**, vice-Premier ministre et ministre de l'Intérieur, p. 645.

Demande d'explications de M. Boutmans au vice-Premier ministre et ministre de l'Intérieur sur « la bombe à poivre ».

Orateurs: **MM. Boutmans, Verreycken, M. Vande Lanotte**, vice-Premier ministre et ministre de l'Intérieur, p. 648.

Demande d'explications de M. Ph. Charlier au ministre de la Fonction publique et au secrétaire d'État à la Sécurité et secrétaire d'État à l'Intégration sociale et à l'Environnement sur « l'examen de recrutement d'agents opérationnels de la Protection civile ».

Orateurs: **M. Ph. Charlier, M. Peeters**, secrétaire d'État à la Sécurité et secrétaire d'État à l'Intégration sociale et à l'Environnement, p. 650.

INHOUDSOPGAVE :

VRAGEN OM UITLEG (Bespreking):

Vraag om uitleg van mevrouw Milquet aan de vice-eerste minister en minister van Binnenlandse Zaken over « de financiering van de preventiecontracten ».

Sprekers: **mevrouw Milquet, de heer Caluwé, de heer Vande Lanotte**, vice-eerste minister en minister van Binnenlandse Zaken, blz. 644.

Vraag om uitleg van de heer Verreycken aan de vice-eerste minister en minister van Binnenlandse Zaken over « de gegevens die opgenomen worden in de bevolkingsregisters ».

Sprekers: **deheren Verreycken, Boutmans, de heer Vande Lanotte**, vice-eerste minister en minister van Binnenlandse Zaken, blz. 645.

Vraag om uitleg van de heer Boutmans aan de vice-eerste minister en minister van Binnenlandse Zaken over « de peperspray ».

Sprekers: **deheren Boutmans, Verreycken, de heer Vande Lanotte**, vice-eerste minister en minister van Binnenlandse Zaken, blz. 648.

Vraag om uitleg van de heer Ph. Charlier aan de minister van Ambtenarenzaken en aan de staatssecretaris voor Veiligheid en staatssecretaris voor Maatschappelijke Integratie en Leefmilieu over « het examen voor het aanwerken van operationeel personeel bij de Civiele Bescherming ».

Sprekers: **de heer Ph. Charlier, de heer Peeters**, staatssecretaris voor Veiligheid en staatssecretaris voor Maatschappelijke Integratie en Leefmilieu, blz. 650.

PRÉSIDENCE DE MME MILQUET, PRÉSIDENTE
VOORZITTERSCHAP VAN MEVROUW MILQUET, VOORZITTER

La séance est ouverte à 14 h 20.
De vergadering wordt geopend om 14.20 uur.

ORDRE DES TRAVAUX

REGELING VAN DE WERKZAAMHEDEN

Mme la présidente. — Mesdames, messieurs, M. Philippe Charlier étant retenu dans une autre assemblée, je propose d'entendre sa demande d'explications après celle de M. Boutmans. (*Assentiment.*)

DEMANDE D'EXPLICATIONS DE MME MILQUET AU VICE-PREMIER MINISTRE ET MINISTRE DE L'INTÉRIEUR SUR «LE FINANCEMENT DES CONTRATS DE PRÉVENTION»

VRAAG OM UITLEG VAN MEVROUW MILQUET AAN DE VICE-EERSTE MINISTER EN MINISTER VAN BINNENLANDSE ZAKEN OVER «DE FINANCIERING VAN DE PREVENTIECONTRACTEN»

Mme la présidente. — L'ordre du jour appelle ma demande d'explications au vice-Premier ministre et ministre de l'Intérieur sur «le financement des contrats de prévention».

Monsieur le vice-Premier ministre, je sors donc momentanément de mon rôle de présidente de cette commission pour développer ma demande d'explications.

Celle-ci ayant été déposée le 11 décembre 1996, il se peut que, depuis lors, la situation ait évolué.

On le sait, le budget affecté aux contrats de sécurité et de société a été maintenu en 1997 et a même été augmenté de 200 millions. C'est là une mesure positive, une nouvelle conception des choses.

Paradoxalement et alors que les objectifs sont tout à fait similaires — c'est-à-dire la sécurité, la lutte contre la petite criminalité, l'assainissement de la société, etc. —, le budget global affecté aux contrats de prévention devait, en tout cas en décembre, être réduit d'un tiers. Parallèlement, il était demandé aux communes de poursuivre les projets et de remplir les mêmes obligations. Les communes devaient ainsi faire face à une charge supplémentaire qu'elles ne semblaient pas capables de supporter; je pense principalement aux plus petites d'entre elles et à celles qui sont en difficulté, comme c'est souvent le cas.

Quelle est la situation actuelle? A-t-on pris conscience des répercussions dramatiques, pour les communes, à l'échelon budgétaire? La plupart des communes étaient sur le point d'abandonner certains projets.

L'idée consistait-elle, avec le même budget, à permettre de nouveaux contrats de prévention, quitte à réduire, pour les communes qui en ont le plus besoin, le financement y afférent?

Quels sont vos projets en la matière, monsieur le vice-Premier ministre? Des décisions ont-elles été prises et, dans l'affirmative, quelles sont-elles? Confirmez-vous cette diminution du budget en matière de contrats de prévention? Cette mesure n'est-elle pas contradictoire au niveau politique? En effet, les derniers éléments nous ont démontré la nécessité de renforcer cette dimension dans nos priorités politiques, et cela a été effectivement le cas pour les contrats dits de société et non pour les contrats de prévention, lesquels sont tout aussi importants.

Het woord is aan de heer Caluwé.

De heer Caluwé (CVP). — Mevrouw de voorzitter, als ik de vice-eerste minister er niet al te zeer mee overval, zou ik de vraag graag nog iets willen uitbreiden. Het gaat immers toch over een aanzienlijk bedrag van bijna drie miljard. Vindt de vice-eerste minister nu het systeem drie à vier jaar oud is, dat de doelstellingen zijn bereikt? Vindt hij dat de wijze waarop met de contracten wordt gewerkt, evaluatie mogelijk maakt? Het gaat om contracten, maar worden aan de gemeenten ook echte contractuele verplichtingen opgelegd? Zijn er voor elke gemeente doelstellingen geformuleerd waarvan men kan nagaan of ze al dan niet zijn gerealiseerd? In welke mate hebben de veiligheidscontracten invloed op de politiediensten? Of gaat het eigenlijk meer over sociale en preventieve aspecten? Kan de vice-eerste minister hierop globaal, maar zo mogelijk ook iets meer gespecificeerd antwoorden?

Ik geef een voorbeeld. Een van de doelstellingen van de veiligheidscontracten is het politiemensen mogelijk te maken zich meer op echt politiewerk toe te leggen en meer de straat op te gaan. Is dit inderdaad gerealiseerd? Wordt de achterliggende gedachte van de veiligheidscontracten ook door de politiediensten overgenomen?

Zo zijn er bijvoorbeeld de elementen slachtofferzorg en preventie. Leidt het feit dat daarvoor extra mensen worden ingezet bij de politie zelf niet tot de reactie dat zij zich daarmee dus niet meer moet bezighouden?

De voorzitter. — Het woord is aan de vice-eerste minister Vande Lanotte.

De heer Vande Lanotte, vice-eerste minister en minister van Binnenlandse Zaken. — Allereerst wil ik antwoorden op de vraag van mevrouw Milquet. Wij hadden een budget van 170 miljoen

gepland. Met dat budget moest ook een aantal nieuwe contracten worden gesloten. Nu hebben wij het VSPB, het Vast Secretariaat voor Preventiebeleid, uitgestuurd met de boodschap dat er op het vlak van de kredieten streng moet worden geselecteerd. Ik geef eerlijk toe dat dit een bewuste strategie was, maar het heeft wel gewerkt. Bij de evaluatie werden de gemeenten een beetje op de rooster gelegd. Aanvankelijk was er sprake van een beperking van de kredieten met 10%. Dat betekende een aanzienlijke vermindering van de subsidies en de gemeenten hebben dat niet zo goed verteerd. Dat was ook logisch. Wij hebben dit echter met opzet gedaan, omdat we dachten dat het goed was na drie jaar ieders geweten eens te onderzoeken. We hebben dan een aantal extra contracten onder de loep genomen en een aantal principes vastgelegd, onder andere dat op de personeelsuitgaven niet wordt bespaard. Dat betekent dat ik vrijdag op de Ministerraad een globaal project niet van 170, maar van 197 miljoen zal voorstellen.

Er wordt 27 miljoen meer uitgetrokken voor preventiecontracten. Er zullen overigens zeven nieuwe contracten worden gesloten. De werkingskosten dalen aldus met 1 of 2%. Hierbij moeten we ook voor ogen houden dat een aantal werkingskosten eenmalig waren. Het globale pakket van 197 miljoen wordt gecompenseerd door op andere punten de kredieten terug te schroeven. Ik denk dat ik daarmee heb geantwoord op de vraag van mevrouw Milquet en van vele mensen uit de gemeenten en ook uit de Kamer, die erop hebben aangedrongen streng te zijn, maar redelijk. Ik denk dat we dat inderdaad zijn. Ik blijf erbij dat de gevolgde strategie niet slecht was, omdat men daardoor ook ter plaatse een extra evaluatie heeft gemaakt.

Ik kom nu tot de evaluatie van de preventiecontracten. De werking daarvan is nogal direct. Het gaan om kleinere gemeenten en steden en de impact is dus groot. Ik kan dit moeilijk echt wetenschappelijk bewijzen. Het is eerder een kwestie van aanvoelen. De beïnvloeding van de mentaliteit en van de werkwijze blijkt trouwens uit de contacten.

Ik ben voorzichtig in mijn uitspraken aangaande de veiligheidscontracten. Het gaat immers om grote korpsen en bijgevolg zal de wijziging geleidelijk verlopen. In sommige korpsen van Genk is er een globale veiligheidsvisie. Er is een grotere aanwezigheid op het terrein met een drastische daling van de criminaliteit als resultaat.

Bij het bezoek met de Koning hebben we inderdaad vastgesteld dat er een wisselwerking is tussen politie en wijkagenten en de buurtwerkers.

In Gent is het moeilijker. Het politiekorps was niet op een ideale manier gestructureerd en het veiligheidscontract is daar sinds twee jaar een alibi om de structuur te wijzigen. Er zijn zelfs externe *consultants* bij de herstructurering betrokken. Het resultaat blijkt wel nog niet uit de cijfers, maar er is toch een ontwikkeling aan de gang.

In Brussel zijn er veel meer aanwervingen gebeurd. Er is meer politie op straat en dat heeft een duidelijke impact op de criminaliteit.

In Antwerpen is de evaluatie niet positief, maar het veiligheidscontract zal wel worden aangewend bij onderhandelingen die moeten leiden tot een verbetering van de situatie.

Het veiligheidscontract is hoe dan ook een aanzet tot verandering. Het opzet is globaal gezien gelukt, maar in de ene stad gaat het iets sneller dan in de andere. Op sommige plaatsen zal het resultaat misschien nog jaren uitblijven. Het is evident dat de nieuwe filosofie niet zonder meer in het korps doordringt. Elk lid van het korps moet wel een copie van het veiligheidscontract krijgen zodat iedereen precies weet waarover het gaat. Dat de leiding de filosofie overneemt, is evenmin vanzelfsprekend. Het overtuigen van de politie-oversten is dus de volgende stap. In de toekomst zal ook de gemeentepolitie worden geherstructureerd. Daarover wordt op het ogenblik nog gediscussieerd.

Naast het veiligheidscontract beschikken wij ook over de monitoring als extra-werkinstrument. De objectieve en de subjectieve cijfers van de bevolking zullen jaarlijks worden geëvalueerd. We zouden maandelijks criminaliteitsstatistieken moeten hebben en daarom zal met een *crime index* worden gewerkt. Vier à vijf gemakkelijk constateerbare criminaliteitsfenomenen, waarvan de

zekerheid dat ze worden aangegeven groot is, zullen worden geëvalueerd. Dit kan via het veiligheidscontract aan de korpsen worden opgelegd. Wij moeten echter realistisch zijn, een «politiecultuur» kan niet op drie à vier jaar worden veranderd. Ik blijf evenwel optimistisch. Met de bijkomende 200 miljoen zullen een aantal supplementaire maatregelen worden getroffen. Mijn globale evaluatie is dat er een aantal stappen zijn gezet die het mogelijk moeten maken de veiligheidspolitiek een nieuwe preventiedimensie te geven.

Mme la présidente. — Au moment où j'ai déposé cette demande d'explications, le sujet était prégnant. J'espère que la proposition que vous ferez ce vendredi sera suivie, monsieur le vice-Premier ministre. Nous ferons en sorte que cela soit le cas.

Vous avez parlé de la problématique de l'évaluation. On a toujours agi dans une démarche ponctuelle. Heureusement, dans le cadre des contrats de sécurité, on commence à constater les effets d'une démarche qui s'inscrit sur trois ans. Vous l'avez souligné, tout cela n'est qu'un moyen — et peut-être un alibi — pour imposer un nouveau changement dans la collaboration et les mentalités.

Dans le cadre de la réforme qui aura lieu, estimez-vous que l'on en viendra à un système tout à fait structurel qui rendra superflu le recours à ce type de contrat ponctuel renégocié? Avez-vous l'intention, à terme, d'intégrer ce genre de démarche dans le cadre d'une réforme plus structurelle du monde policier?

M. Vande Lanotte, vice-Premier ministre et ministre de l'Intérieur. — Non, car je pense qu'il est assez utile de pouvoir négocier tous les deux ou trois ans et de remettre certaines choses en question. Pour les bourgmestres qui sont aussi responsables de la sécurité, c'est un outil assez précieux. C'est une aide de l'État en moyens et en idées. Je pense qu'il s'agit là d'une bonne méthode pour garder une diversité mais qui se négocie tous les deux ou trois ans.

Une démarche structurelle apporterait une amélioration durant les deux premières années puis introduirait malheureusement une dimension de *statu quo*. Or, en matière de sécurité, de police locale, une remise en question doit avoir lieu. La structure de la police communale ne rend pas la chose aisée car elle est cloisonnée par commune et les influences des uns et des autres sont parfois en retrait par rapport aux potentialités.

La démarche que nous préconisons permet de s'inspirer des expériences d'autres villes et de susciter des changements. La méthodologie me paraît bonne: le ministre tente d'indiquer une direction tout en tenant compte des réalités sur le terrain — ce qui est aussi intéressant — et les acteurs de terrain reçoivent des impulsions qui me semblent profitables. Je propose donc que cette démarche reste un partenariat et ne s'inscrive pas dans une logique structurelle qui en ferait une sorte d'automatisme.

Mme la présidente. — Je partage votre avis.

L'incident est clos.

Het incident is gesloten.

VRAAG OM UITLEG VAN DE HEER VERREYCKEN AAN DE VICE-EERSTE MINISTER EN MINISTER VAN BINNENLANDSE ZAKEN OVER «DE GEGEVENS DIE OPGENOMEN WORDEN IN DE BEVOLKINGSREGISTERS»

DEMANDE D'EXPLICATIONS DE M. VERREYCKEN AU VICE-PREMIER MINISTRE ET MINISTRE DE L'INTÉRIEUR SUR «LES DONNÉES QUI FIGURENT DANS LES REGISTRES DE POPULATION»

De voorzitter. — Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Verreycken aan de vice-eerste minister en minister van Binnenlandse Zaken over «de gegevens die opgenomen worden in de bevolkingsregisters».

Het woord is aan de heer Verreycken.

De heer Verreycken (Vl. Bl.). — Mevrouw de voorzitter, mijn vraag om uitleg handelt over de gegevens die opgenomen worden in de bevolkingsregisters.

Een tijd geleden ondernam de SP pogingen om de samenlevingscontracten te legaliseren. Die pogingen zijn mislukt, maar mijn indruk is dat de SP nu probeert de samenlevingscontracten toch nog te doen erkennen via de onwettige omweg van het koninklijk besluit. In augustus vorig jaar verscheen in het *Belgisch Staatsblad* het koninklijk besluit van 12 juni 1996 van de minister van de Binnenlandse Zaken. Dit brengt wijzigingen aan in twee andere koninklijke besluiten, namelijk dat van 16 juli 1992 betreffende de informatie die in het bevolkingsregister wordt opgenomen en een ander van dezelfde datum inzake de wijze waarop men informatie uit het bevolkingsregister kan verkrijgen. De beide koninklijke besluiten werden uitgevaardigd krachtens de wet van 19 juli 1991 betreffende de bevolkingsregisters en de identiteitskaarten.

Het koninklijk besluit van 12 juni 1996 doet in feite twee dingen.

Ten eerste zegt het dat het bevolkingsregister voortaan de burgerlijke staat moet vermelden maar ook, ik citeer, «in voorkomend geval de verklaring door de betrokken persoon van het bestaan van een...» waarop dan een heel omfloerst begrip volgt, waarmee de minister duidelijk het samenlevingscontract bedoelt.

Ten tweede bepaalt het koninklijk besluit dat om het even een uittreksel uit het bevolkingsregister kan verkrijgen, zonder dat hij of zij hoeft aan te tonen dat hij die informatie conform de wet nodig heeft en zal gebruiken. Deze bepaling is zonder twijfel strijdig met de wet van 19 juli 1991, want die bepaalt in artikel 2 zeer duidelijk dat er in het bevolkingsregister maar twee soorten gegevens mogen worden bijgehouden, namelijk deze die door de wet worden vermeld en deze die in een koninklijk besluit worden opgenomen, maar in dit geval enkel indien ze noodzakelijk zijn voor de identificatie en de localisatie van inwoners. In het concrete geval kan de minister zich op geen enkele wet beroepen en het al dan niet bestaan van een samenlevingscontract is duidelijk geen element van identificatie of localisatie van de betrokken inwoner. Tegelijk is ook de wet op de bescherming van de privélevenssfeer geschonden, aangezien nu iedereen dergelijke gegevens mag opvragen, zonder de noodzaak daartoe nog te hoeven aan te tonen.

Het eigenaardige aan de hele zaak is niet de onwettigheid op zich, maar wel dat de minister zich daar perfect rekenschap van geeft. Hij heeft namelijk op 3 april 1996 aan de afdeling wetgeving van de Raad van State advies gevraagd over zijn koninklijk besluit. In zijn advies van 10 april 1996 heeft de Raad van State het hele ontwerp van koninklijk besluit zo goed als volledig gekraakt.

Over het eerste deel — het onwettige vermelden van het bestaan van een samenlevingscontract — zegt de Raad van State: «Artikel 1 van het ontwerp gaat de machtiging verleend op grond van artikel 2, derde lid, van de wet 13 juli 1991 te buiten en moet bijgevolg in een wet worden opgenomen.» Nog duidelijker kan het niet.

Over het tweede deel, het mijns inziens onwettige opvragen van informatie door iedereen zonder belang aan te tonen, zegt de Raad van State: «Het ontwerp moet bijgevolg des te grondiger worden herzien daar zulk een vrijstelling, die slechts uit een gewoon besluit voortvloeit, in strijd is met artikel 22 van de Grondwet en geen enkele garantie biedt uit het oogpunt van artikel 8 van het Verdrag tot de Bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden.»

In zijn advies zegt de Raad van State dus duidelijk dat dit koninklijk besluit niet kan. Toch wordt het door de minister gepubliceerd. Volgens het hoogste rechtscollege van dit land — men zegt altijd dat de uitspraken ervan toonaangevend zijn en dat de adviezen moeten worden gevolgd omdat ze zeer belangrijk zijn — is dit koninklijk besluit strijdig met de gewone wetten, met de Grondwet en met het EVRM. De minister weet dat. Aangezien ik het advies heb gelezen, heeft hij het zeker ontvangen. Hij had er trouwens zelf om gevraagd. Niettegenstaande het negatieve advies publiceert hij toch het koninklijk besluit. Dat doet bij mij toch enkele vragen rijzen.

Is het vanuit een normaal legistiek oogpunt toe te juichen dat iemand een advies vraagt van een hoog rechtscollege en dat dan gewoon naast zich legt omdat het strijdig is met de eigen ideeën die op voorhand in het koninklijk besluit zijn verwerkt. *De facto* bedoel ik uiteraard het legaliseren van het samenlevingscontract. Heeft de minister misschien enige minachting voor het oordeel van de Raad van State? Vindt hij dat die Raad van State maar niks is en zich mengt in hogere politieke belangen? Ik denk aan de oorspronkelijke intenties van de SP om het samenlevingscontract bij wet op te leggen, waarvoor geen politieke meerderheid kon worden gevonden. Werden de intenties van de vice-eerste minister, die geen wet konden worden, er misschien vanuit partijpolitieke frustraties doorgedruwd via een koninklijk besluit?

Ik meen dat er in dit geval misbruik wordt gemaakt van het stelsel van koninklijke besluiten. Mijn laatste concrete vraag is dan ook of het niet aangewezen is dit koninklijk besluit dat met alle wetten en verdragen strijdig is, onmiddellijk terug te trekken.

De voorzitter. — Het woord is aan de heer Boutmans.

De heer Boutmans (Agalev). — Mevrouw de voorzitter, ik wens hierop aan te sluiten met enkele bedenkingen.

In de eerste plaats is een samenlevingscontract in de huidige stand van zaken niet onwettig. De kwestie is wettelijk niet geregeld, wat nog iets anders is, maar er is ook geen enkele wet die een dergelijk contract verbiedt.

Zal er een wet komen die bepaalde gevolgen ervan regelt en ze bijvoorbeeld koppelt aan een inschrijving in een samenlevingsregister? Is de regering van plan terzake een wetsontwerp in te dienen of, indien ze dat niet van plan is, zal ze dan de toepassing eisen van het regeerakkoord, meer bepaald van de beroemde paragraaf waarin staat dat niets tot stand kan worden gebracht als niet alle regeringspartners en de regering ermee akkoord gaan? Wenst de regering, of bepaalde personen die er deel van uitmaken, niet dat een dergelijke wetgeving tot stand komt of laat ze het aan het Parlement over om daarover te beslissen?

De voorzitter. — Het woord is aan vice-eerste minister Vande Lanotte.

De heer Vande Lanotte, vice-eerste minister en minister van Binnenlandse Zaken. — Mevrouw de voorzitter, ik zal de verschillende vragen afzonderlijk beantwoorden.

Het koninklijk besluit van 27 augustus 1996, waarvan sprake, werd op 3 oktober gerectificeerd omdat in het oorspronkelijke koninklijke besluit enkele verkeerde cijfers waren opgegeven. Het koninklijk besluit was reeds van maanden voordien aangekondigd omdat het nuttig was om de zogenaamde «samenlevingscontracten» te registreren. We kunnen deze verbintenissen echter geen samenlevingscontracten noemen omdat dit woord juridisch niet bestaat. Daarom spreken we van vermogensrechtelijke overeenkomsten buiten het huwelijksvermogensrecht.

Verschillende steden hebben op de meest diverse manieren initiatieven genomen. Het was nuttig om een bepaalde vorm van uniformiteit in deze regelingen te brengen; tevens konden we duidelijkheid brengen in de verschillen die er tussen de steden bestonden. We hebben aan degene die zijn burgerlijke staat moet aangeven het recht toebedeeld om ook zijn huwelijkscontract of zijn zogenaamd samenlevingscontract te vermelden.

Ik wil nog even benadrukken dat er op het ogenblik geen mogelijkheid bestaat om het huwelijkscontract aan te geven. Er is voorzien in de mogelijkheid om zijn laatste wilsbeschikking hoe men wenst begraven te worden, kenbaar te maken, evenals de donorcodicil. Voor het huwelijkscontract, dus ook voor de samenlevingscontract, bestond deze mogelijkheid niet. We hebben daar nu wel in voorzien. Iedereen die een vermogensrechtelijk contract heeft, kan dit aangeven. Het wordt dan als een facultatieve aangifte bij de burgerlijke staat vermeld. Zo kunnen de mensen hun wensen kenbaar maken en kunnen degenen die ermee geconfronteerd worden, deze gegevens gebruiken. Ik denk hierbij bijvoorbeeld aan erfenissen. Wanneer een van de samenwonenden sterft, is het nuttig om te weten of er een vermogensrechtelijke regeling tussen hen bestond. Zo wordt het opzoe-

kingswerk vergemakkelijkt. Dit geldt trouwens evenzeer voor huwelijkscontracten. Zo kan iemand die verhuisd is, ervoor zorgen dat er een zekere toegankelijkheid is tot de documenten.

Oorspronkelijk hadden we bepaald dat we deze regeling als een bijkomende informatiemogelijkheid zou worden gegeven. De Raad van State heeft echter beslist dat zo'n koninklijk besluit juridisch niet kan. De wet staat niet toe dat men een nieuw gegeven afzonderlijk invoegt. Wij hebben ons bij deze beslissing neergelegd. Wij hebben voorzien in de mogelijkheid om bij de aangifte van de burgerlijke staat vermogensrechtelijke regelingen bij te voegen. Dit is iets helemaal anders.

De heer Verreycken beweert dat ik geen respect heb voor de Raad van State. Ik heb een zodanige eerbied voor de Raad van State dat ik naar zijn advies heb geluisterd. In de overwegingen bij het koninklijk besluit hebben we ook gesteld dat we het advies van de Raad van State volgen en niets toevoegen. In punt tien van het koninklijk besluit voorzien we wel in de mogelijkheid voor een facultatieve aanvulling. Ik meen dat we hiermee volledig tegemoet komen aan de kritiek van de Raad van State.

Een tweede kritiek van de Raad van State bestond erin dat er sprake was van een schending van de privacy. Dit gold voor de drie aangehaalde punten. Vroeger kon men niet weten of iemand in geval van een overlijden begraven wilde worden of gecremeerd. Dit is een tamelijk groot probleem. De begrafenisondernemer moet immers in de ene gemeente vragen wat hij moet doen. De betrokken gemeenteadministratie moet dan soms aan een andere gemeenteadministratie vragen of er een regeling bestaat. Pas een paar dagen later komt er dan een antwoord. De begrafenisondernemer zelf kon dit niet vragen, want enkel officiële instantie kunnen dergelijke informatie uitwisselen, met alle moeilijkheden vandien. Hetzelfde probleem gold voor het afstaan van organen en voor de vermogensrechtelijke regelingen. We hebben gesteld dat we het niet eens waren met de kritiek van de Raad van State dat er sprake was van een schending van de privacy.

De personen die aangifte doen, doen dit vrijwillig en *en connaissance de cause*. Men weet dus waarover het gaat. Iedereen heeft het recht aangifte te doen, maar het blijft een bewuste keuze die volkomen vrij gebeurt. Wanneer ik morgen op de TV mijn huisgezin tentoonstel, kan ik mij achteraf niet beklagen over schending van de privacy. Men kan ervoor opteren een gegeven ter beschikking te stellen van personen of instanties die recht hebben op deze informatie.

Ik ben het dus niet eens met de Raad van State dat dit een schending is van de privacy; er moet rekening worden gehouden met het vrijwillige karakter van de aangifte. Bovendien kunnen enkel degenen voor wie deze informatie onontbeerlijk is, er toegang toe krijgen. Een typisch voorbeeld zijn de gegevens inzake overlijdens en rechtszaken. Op dit vlak moet een zekere jurisprudentie worden ontwikkeld. Indien de ambtenaar van de burgerlijke stand oordeelt dat de informatie voor een bepaalde persoon of instantie niet onontbeerlijk is, kan hij het verzoek om informatie afwijzen. In dit geval kan men een beroep instellen bij het college van burgemeester en schepenen. Indien dit de aanvraag eveneens afwijst, bestaat er nog een beroepsmogelijkheid bij de Raad van State.

Het is niet onze bedoeling hiermee een ideologische slag te winnen. De SP is voorstander van de samenlevingscontracten. Het is juist dat hierover in de Kamer soms wordt gediscussieerd, zelfs gebakkeleid. Tot op heden heeft de regering zich niet in die discussie gemengd. Of deze aangelegenheid bij wet moet worden geregeld, moet in het Parlement worden beslist. Er werden dienaangaande wetsvoorstellen ingediend en er hebben reeds discussies plaatsgevonden.

Mijn enige bedoeling was een bestaande praktijk, die op een ietwat chaotische manier door de gemeenten wordt gereglementeerd, enigszins te ordenen, zodat de betrokkenen niet langer afhankelijk zijn van een willekeurig besluit. Deze maatregel moet worden beschouwd als een daad van goed bestuur. Hij was overigens reeds aangekondigd vóór het totstandkomen van het besluit, namelijk in november 1995. De materie werd daarna juridisch uitgewerkt en het besluit werd gepubliceerd in augustus 1996. Wij zijn dus zeker niet overhaast te werk gegaan. Er waren trouwens

gelijkaardige vragen met betrekking tot de afstand van organen en de laatste wilsbeschikking. Op die manier krijgen degenen die het wensen dus de mogelijkheid hun wensen kenbaar te maken.

Dit is de ware aard van de zaak. Meer hoeft hierachter niet te worden gezocht. In de Kamer heb ik in november 1995 een gelijkaardig antwoord gegeven. Het is een kwestie van betere informatie. Voor het juridische aspect van de regeling ben ik niet bevoegd en ik wens mij hierover dus ook niet uit te laten.

Sinds de publicatie van het besluit werden er 102 huwelijkscontracten en twee samenlevingscontracten geregistreerd. Dit is een bewijs dat deze mogelijkheid, vooral voor huwelijkscontracten nuttig is. Steeds meer mensen zullen hiervan gebruik maken. Niemand is verplicht een huwelijkscontract te sluiten, maar het is soms zeer moeilijk om te weten te komen of en waar er een huwelijkscontract werd gesloten.

De voorzitter. — Het woord is aan de heer Verreycken.

De heer Verreycken (Vl. Bl.). — Mevrouw de voorzitter, de vice-eerste minister is in zijn antwoord vooruitgelopen op de vraag die ik aanvullend wenste te stellen met betrekking tot de aantallen. Ik hoop voor zijn partij alleen dat de twee inschrijvingen van een samenlevingscontract geen voorafbeelding zijn van de kiesintenties of van het aantal mensen dat de idee van een samenlevingscontract voorstaat.

De heer Vande Lanotte, vice-eerste minister en minister van Binnenlandse Zaken. — Voor de SP zijn de privacy en de manier van samenleven geen kiesthema. Die behoren tot de persoonlijke levenssfeer en de vrije keuze van de mensen. Ze zijn niet gebonden aan partijpolitiek.

De heer Verreycken is hierover natuurlijk een andere mening toegedaan, vermits hij uitgaat van een andere ethische benadering.

De heer Verreycken (Vl. Bl.). — Ik ben hierover inderdaad een andere mening toegedaan. Het idee van de samenlevingscontracten is ook niet door mijn partij aangezwengeld, maar door mensen van een andere politieke denkrichting.

Ik heb wel enig begrip voor het pleidooi van de vice-eerste minister voor uniformisering in de inschrijving in de bevolkingsregisters. Ik vraag me echter af waarom dit niet bij wet werd geregeld, maar wel via de «sluikse» weg van een koninklijk besluit. Ik blijf de overtuiging toegedaan dat de reden hiervoor is dat voor een regeling bij wet geen politieke meerderheid te vinden is. De Raad van State blijft door zijn verwijzing naar artikel 22 van de Grondwet het principe verdedigen dat iedereen recht heeft op de eerbiediging van zijn privé-leven en dat alleen de wet — en niet een koninklijk besluit — kan bepalen in welke gevallen en in welke voorwaarden dat recht kan worden beknot.

Wat de opmerking over de onontbeerlijkheid betreft die noodzakelijk is voor het verstrekken van informatie, leid ik uit het antwoord van de vice-eerste minister af dat een ambtenaar kan beslissen of de vraag van een persoon aan zijn loket al dan niet ontvankelijk is. Al naargelang het verzoek uitgaat van een bevriend persoon of iemand uit dezelfde politieke denkrichting kan een ambtenaar op basis van dat koninklijk besluit beslissen of hij ingaat op het verzoek. Hij heeft dus een grote interpretatieruimte om te oordelen over de onontbeerlijkheid. Deze interpretatiemogelijkheid is volgens mij niet conform met het recht op de bescherming van het privé-leven.

Overigens blijf ik erbij dat de samenlevingscontracten noch bij wet noch bij koninklijk besluit moeten worden geregeld. Wij moeten ons ertoe beperken dergelijke aberraties te voorkomen. Dit is uiteraard een louter politieke optie, wat ik dan ook duidelijk heb vermeld.

De voorzitter. — Het woord is aan vice-eerste minister Vande Lanotte.

De heer Vande Lanotte vice-eerste minister en minister van Binnenlandse Zaken. — Mevrouw de voorzitter, de heer Verreycken spreekt over de «sluikse» weg van een koninklijk besluit. Nooit is een koninklijk besluit vooraf zo grondig in de commissie besproken als dit. Zo «sluiks» is de weg dus niet.

De heer Verreycken (Vl. Bl.). — Het advies erover is wel verworpen.

De voorzitter. — Het incident is gesloten.

L'incident est clos.

VRAAG OM UITLEG VAN DE HEER BOUTMANS AAN DE VICE-EERSTE MINISTER EN MINISTER VAN BINNENLANDSE ZAKEN OVER «DE PEPERSPRAY»

DEMANDE D'EXPLICATIONS DE M. BOUTMANS AU VICE-PREMIER MINISTRE ET MINISTRE DE L'INTÉRIEUR SUR «LA BOMBE À POIVRE»

De voorzitter. — Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Boutmans aan de vice-eerste minister en minister van Binnenlandse Zaken over «de peperspray».

Het woord is aan de heer Boutmans.

De heer Boutmans (Agalev). — Mevrouw de voorzitter, de jongste tijd is er in diverse media — ik verwijs onder meer naar een reportage op de RTBF van 8 november van vorig jaar en naar deze op de BRTN van vorige week — nogal wat te doen geweest over de zogeheten peperspray. Dat is een toestel waarmee een olieachtig concentraat van *capsicum frutescens*, de Spaanse peper of lombok, kan worden verstoven, dat als wapen wordt gebruikt en dat sinds kort ook bij een aantal politiediensten werd ingevoerd.

De OC- of peper- of lombok-spray is in Amerika al vrij lang in gebruik. Oorspronkelijk werd hij bij de post gebruikt als middel om honden af te schrikken. Sinds 1987 wordt hij ook gebruikt voor mensen, oorspronkelijk bij het FBI en daarna ook in tal van politiekorpsen. Het middel is in de Verenigde Staten vrij te koop, zoals trouwens de meeste wapens.

Een lombokverstuiving veroorzaakt bij inademing of bij contact met de ogen een plotselinge en tijdelijke verblinding, intense pijn en ademhalingsstoornissen. In de omzendbrief van de minister van Binnenlandse Zaken van 1993 staan de gevolgen als beschreven: «Het veroorzaakt een zwelling van de slijmvliezen, met als gevolg het onmiddellijk sluiten van de ogen, een krachtige neusprikkeling, irritatie met het gevoel van inwendige brandwonden en oncontroleerbaar hijgen. De bedwelmden personen zijn verward, hebben een verlamming van het bovenlichaam en bevinden zich in een toestand van onmiddellijke onderwerping die elk agressief gedrag — en ik veronderstel ook elk ander gedrag — verhindert.»

Verschuilde officiële rapporten in de Verenigde Staten hebben voor een aantal sterfgevallen een verband gelegd met het gebruik van de peperspray. Meestal is er wel geen direct en eenduidig verband, maar wordt de dood veroorzaakt in combinatie met andere factoren. De interpretaties lopen dikwijls uiteen.

Wie dit fenomeen wil bestuderen, kan trouwens terecht op Internet waar onder het trefwoord *pepper spray* een waslijst van documenten over dit product te vinden zijn. Naast serieuze rapporten gaat het meestal om reclame voor postorderverkoop. Iedereen kan het product dus vrij kopen.

Sinds enkele jaren wordt de peperspray aangekocht door de rijkswacht en een aantal politiediensten. Men zegt vaak dat het om een ongevaarlijk product gaat. Dat is echter niet helemaal juist. Het gevaar ligt hem vooral in zijn drempelverlagend effect. Omdat het product als relatief ongevaarlijk wordt beschouwd, wordt het gemakkelijker gebruikt om mensen tijdelijk uit te schakelen, bijvoorbeeld om agressie te vermijden of een arrestatie te vergemakkelijken. Het product is bovendien gemakkelijk in gebruik en het laat na de uitwerking geen sporen na, in tegenstelling tot de wapenstok of vuurwapens.

Uit documenten van mensenrechtenorganisaties in de Verenigde Staten blijkt dat de lombokspray soms werd gebruikt op reeds weerloze mensen, wat neerkomt op foltering of alleszins op een onduidelijke behandeling.

De peperspray bestaat zowel in klein als in groot formaat, respectievelijk voor individuele en collectieve uitrusting, bijvoorbeeld voor gebruik bij woelige manifestaties. Voor zover ik weet is de peperspray minstens één keer in België gebruikt, namelijk bij een zeeliedenmanifestatie in Antwerpen.

Ik heb de indruk dat de diverse politieoverheden geen zicht hebben op de risico's die aan de spray verbonden zijn. Een maatschappelijk debat hierover is er voor zover ik weet niet geweest. De omzendbrief van de vice-eerste minister van een viertal jaar geleden wijst wel op bepaalde risico's, maar geeft niet de indruk dat men zich ernstige zorgen moet maken over het gebruik van de peperspray. De Antwerpse burgemeester moest onlangs het antwoord schuldig blijven op de vraag naar de risico's van het middel. Toch heeft het Antwerpse politiekorps dit middel aangekocht. De Antwerpse burgemeester heeft hierover dan aan de minister van Binnenlandse Zaken gevraagd welk onderzoek aan de invoering van de peperspray en aan de omzendbrief zijn voorafgegaan.

De geleidelijke invoering van de lombokspray noopt mij tot het stellen van enkele vragen. Is de regering zich bewust van de gevaren die aan het gebruik van deze spray zijn verbonden, vooral dan wanneer personen worden geïsoleerd die aan astma lijden of zeer gevoelig zijn voor paniek? Heeft de regering de politiediensten die met dit wapen worden uitgerust, op het bestaan van deze gevaren gewezen? Wordt er voorzien in een opleiding voor de politiemensen die dit wapen moeten hanteren? Bestaat er een verplichting tot rapportering over het gebruik van dit wapen en zo niet, moet die verplichting dan niet worden ingevoerd? Loopt er in ons land op het ogenblik een onderzoek over het gebruik van de spray en de gevolgen ervan? Heeft de vice-eerste minister kennis genomen van de resultaten van onderzoeksrapporten in het buitenland, onder andere van Amerikaanse onderzoeken waarnaar ik heb verwezen? In *De Morgen* werd overigens ook melding gemaakt van een Nederlands onderzoek. Heeft de vice-eerste minister dit rapport opgevraagd?

Hoever staat het met de verspreiding van de lombokspray over de verschillende politiediensten? Wordt de verspreiding aangehouden of wordt het gebruik ervan enkel op verzoek toegestaan?

Zo een algemeen verbod op het gebruik van de lombokspray moeilijk kan worden bedongen, kan er dan geen verordening of interne reglementering bij de verschillende politiediensten worden uitgevaardigd? Is het niet wenselijk het gebruik van het lombokwapen te beperken tot het afweren van gewapende agressies zodat het geen alternatief wordt voor lichtere afweermiddelen, maar eerder een alternatief voor vuurwapens?

Dient er geen analoge reglementering en rapporteringsplicht te worden ingevoerd zoals deze die bestaan voor het gebruik van vuurwapens? Zou het niet wenselijk zijn het gebruik van de peperspray bij betogingen te verbieden zodat risicovolle paniecreacties kunnen worden vermeden? Tijdens betogingen of bij rellen is de gewenste hulpverlening immers niet steeds gewaarborgd.

In zijn antwoord op een mondelinge vraag terzake tijdens de plenaire vergadering van vorige donderdag stipuleerde de vice-eerste minister dat elk individu dat met de peperspray wordt bewerkt, als een slachtoffer moet worden beschouwd en bijgevolg moet worden geholpen. Bij rellen is zulks uiteraard vrij moeilijk. Het gebruik van dit wapen tijdens manifestaties dient mijns inziens te worden beperkt tot de gevallen van extreem zware ordeverstoring met gebruik van geweld. De verantwoordelijkheid ervoor dient dan ook te liggen bij de burgemeester of de bevoegde politieke overheid.

De voorzitter. — Het woord is aan de heer Verreycken.

De heer Verreycken (Vl. Bl.). — Mevrouw de voorzitter, voor alle duidelijkheid wijs ik erop dat er tussen Vlaams Blok en Agalev geen afspraken bestaan inzake interpellaties en vragen. In het verlengde van mijn mondelinge vraag van vorige donderdag wens ik vandaag te waarschuwen voor het omkeren van de rollen: de fout dient in geen geval te worden gezocht bij de politieagent die een potentiële wetsovertreder immobiliseert, maar in elk geval

bij de wetsovertreder die de reactie van de politieagent uitlokt. Wij mogen ons niet bezondigen aan het stigmatiseren van de politiemensen.

Wat de verspreiding van de peperspray betreft, kan ik de vraagsteller bijtreden. Heel wat mensen beschikken over die spray die men zich probleemloos in onze buurlanden kan aanschaffen en zelfs via Internet bestellen. Dat verwondert mij overigens niet als ik verneem dat *Belgium on line* via datzelfde Internet een systeem ter beschikking stelt om bankrekeningen te kraken. Ik heb dit in de nieuwsuitzending van vanmiddag gehoord. Aan het hele internet-gebeuren kleefst toch wel, zo blijkt, een ongewoon geurtje. Tijdens een razzia in een dancing bleek onlangs dat tussen de 30 % en de 40 % van de aanwezigen, vooral dan de dames, als afschrikkingswapen ofwel traangas ofwel pepergas in hun handtas hadden. Het lijkt bijna een maatschappelijke verworvenheid te zijn dat men een zelfverdedigingsgas in zijn zak heeft. Aangezien de overheid er duidelijk problemen mee heeft de «kleine» criminaliteit in te dijken, wordt de burger op de duur bijna verplicht zichzelf te verdedigen en daarvoor een beroep te doen op dergelijke immobiliseringswapens. Denkt de vice-eerste minister niet dat het dan ook aangewezen is het gebruik van dergelijke wapens voor iedereen die zich bedreigd voelt, zoals ouderen en dames, mogelijk te maken?

De voorzitter. — Het woord is aan vice-eerste minister Vande Lanotte.

De heer Vande Lanotte, vice-eerste minister en minister van Binnenlandse Zaken. — Mevrouw de voorzitter, ik zal de vraagsteller straks een kopie geven van de opleidingsbrochure van het intussen wereldberoemde korps van Knokke-Heist. Daarin wordt het hele pakket problemen en vragen op een goede manier opgelost en beantwoord. Ik overweeg overigens om deze brochure, maar misschien zijn er nog andere, naar de gemeentebesturen te sturen als een voorbeeld van hoe het kan. Ik moet echter eerst nagaan of zij misschien al over deze brochure beschikken.

Het is evident dat iemand die de peperspray in handen krijgt moet worden ingelicht over de risico's en de te nemen maatregelen na gebruik. Opleiding is dus noodzakelijk. In de omzendbrief van 3 mei 1995 wordt de korpschef hiervoor uitdrukkelijk verantwoordelijk gesteld. In deze omzendbrief staat immers heel duidelijk: «De korpschef is verantwoordelijk voor de opleiding en de vorming van het personeel dat traangas of andere neutraliserende middelen zal moeten gebruiken. Deze wapeniging moet worden gebruikt met inachtneming van de strikte regels van wettige zelfverdediging op grond van een wettige reden. Aan de training en het gebruik van de andere neutraliserende middelen moet een bijzondere aandacht worden besteed en de korpschef moet aan de burgemeester — dit is belangrijk want hierover gaat een van de vragen — «een rapport overhandigen bij elk gebruik van traangas of een ander neutraliserend middel».

Na elk gebruik wordt dus een gemotiveerd en uitvoerig verslag opgesteld over het gebruik van deze middelen. In de omzendbrief worden per middel ook een aantal voorzorgs- en EHBO-maatregelen opgesomd die voor zover mogelijk moeten worden genomen. Het probleem dat de heer Boutmans aanhaalde is natuurlijk reëel, maar wanneer iemand het slachtoffer wordt van deze neutraliserende middelen, moet met deze richtlijnen in de mate van het mogelijke rekening worden gehouden. Dit betekent inderdaad dat het gebruik ervan op massabetogingen niet evident is. De beslissing om deze middelen al dan niet te gebruiken wordt genomen door de korpschef. Ik stel vast dat de korpschef van Knokke-Heist deze middelen op betogingen inderdaad niet gebruikt, maar enkel in een situatie waarbij er problemen zijn met één iemand. Dat staat heel duidelijk in zijn instructies. Ik heb het voorval dat de heer Boutmans heeft aangehaald, niet geverifieerd, maar blijkbaar heeft men in Antwerpen andere instructies gekregen. Zoals gezegd is het de verantwoordelijkheid van de korpschef hierover te beslissen. Er bestaat geen algemene richtlijn. Voor een aantal mensen heeft traangas zwaardere neveneffecten dan peperspray. Peperspray heeft in principe immers geen dodelijke dosis.

Over de gevolgen ervan voor mensen met astma bestaat er in wetenschappelijke publicaties geen duidelijkheid. Men moet echter weten dat er verschillende soorten sprays zijn. Er zijn

sprays waarvan het gas vloeibaar wordt wanneer men ze langer dan een seconde na elkaar gebruikt. Het gas kan dan niet binnendringen in de luchtwegen van de betrokkene. Ik ben geen chemicus, dus ik kan niet uitleggen hoe het precies werkt. In elk geval is in sommige sprays een mechanisme ingebouwd dat ervoor zorgt dat het overdosisniveau nagenoeg niet kan worden bereikt.

Er kunnen natuurlijk wetenschappelijke studies worden gemaakt van sprays die wel en sprays die niet met een dergelijk mechanisme zijn uitgerust. Op die manier krijgt men uiteraard een ander resultaat. De sprays moeten evenwel aan bepaalde voorwaarden voldoen en het staat dan ook helemaal niet vast dat het effect voor personen met astma problematisch is. De peperspray is in België trouwens een verboden wapen, wat wil zeggen dat men het wel kan kopen, maar dat het niet mag worden ingevoerd. Ik ben in elk geval geen voorstander van een verspreiding van wapens omdat dit tot meer geweld leidt.

Zowel bij de rijkswacht als bij de politie zijn een aantal mensen uitgerust met de peperspray. De medische dienst en de dienst veiligheid van de rijkswacht zullen het nut van dit wapen evalueren. Na een reactie van het Comité P werden ook de politie en het hulpverleners van de politie met een dergelijke spray uitgerust echter niet nadat eerst het advies werd ingewonnen van een technische commissie van deskundigen. De commissie baseerde zich op het door de heer Boutmans aangehaalde onderzoek van het FBI. Het advies van de deskundigen was positief, maar op het ogenblik dat het werd uitgebracht was er nog geen sprake van een Nederlands onderzoek.

De peperspray kan als individueel of als collectief wapen worden gebruikt. Het is de korpsverster die daarover oordeelt en hij bepaalt ook wie ervan in het bezit wordt gesteld.

Het gevaar ligt vooral op het vlak van de drempelverlaging. Wij moeten ervan uitgaan dat de peperspray een wapen is dat alleen in uiterste omstandigheden kan worden gebruikt. In principe zal eerst de wapenstok en pas daarna de peperspray worden gebruikt. De toepassing van de peperspray mag bij de opleiding uiteraard niet worden gebanaliseerd. Het gebruik ervan moet telkens worden verantwoord en mag niet als een automatisme worden beschouwd. In bepaalde gevallen kan de spray zeer efficiënt zijn. Als iemand aangevallen wordt en uit wettige zelfverdediging de peperspray gebruikt, moeten wij er inderdaad rekening mee houden dat de gezondheid, het gemak en het levenscomfort van de aanvaller belangrijk zijn, maar wij mogen toch ook het belang van de gezondheid, het gemak en het levenscomfort van de gegene die aangevallen wordt, niet uit het oog verliezen. Als de spray goed gebruikt wordt, is het een relatief ongevaarlijk middel om enerzijds de aanvaller te neutraliseren zonder dat hem al te veel kwaad wordt berokkend en anderzijds te vermijden dat de agent het slachtoffer wordt.

Ik heb de reportage niet gezien, maar mijn medewerkers beweren dat de aankondiging sensationeel was, maar dat de inhoud niet zo opzienbarend was en dat de spray op een verantwoorde wijze werd gebruikt.

Tot hertoe was er weinig kritiek op het gebruik van de peperspray. Er zijn trouwens niet veel gevallen bekend die tot ernstige problemen aanleiding hebben gegeven. Aangezien politiegeweld toch relatief snel in de pers komt, mag dit bijna als een barometer worden beschouwd. Ik zal in elk geval wel nagaan in hoeverre de politiemensen voldoende worden opgeleid om dit wapen verantwoord te gebruiken. De nota over de opleiding van het politiekorps van Knokke zal ik trouwens aan de andere korpsen laten bezorgen.

De heer Boutmans (Agalev). — Mevrouw de voorzitter, ik dank de vice-eerste minister voor zijn antwoord dat mij toch niet helemaal bevredigt. Hij formuleert wel een aantal vrome wensen, namelijk dat de spray niet drempelverlagend mag werken, dat het in rangorde na de wapenstok moet komen en dat enkel die spray mag worden gebruikt die voor astmalijders bijvoorbeeld geen problemen scheidt. De vraag is echter of die vrome wensen ook in een reglementering worden vastgelegd en/of daarop later toezicht zal worden uitgeoefend. Als dat niet het geval is, is er nog altijd niets gearandeerd.

De heer Vande Lanotte, vice-eerste minister en minister van Binnenlandse Zaken. — Wapengebruik moet natuurlijk altijd proportioneel zijn. Dat staat zo in de wet op het politieambt en in alle richtlijnen, waarin trouwens ook uitdrukkelijk wordt bepaald dat elk wapengebruik moet worden gerapporteerd en dat een eventuele wettige zelfverdediging moet worden verantwoord. Dat geldt voor elk wapengebruik.

Natuurlijk kan de wet niet voorschrijven dat in alle situaties eerst de wapenstok en pas dan de peperspray mag worden gebruikt. In de praktijk heeft men meestal niet de tijd voor dergelijke overwegingen. De wet en de verschillende omzendbrieven geven als richtsnoer echter wel het subsidiariteitsbeginsel en vooral ook het proportionaliteitsbeginsel. Bijgevolg moet telkens concreet worden beoordeeld of een wapengebruik conform hiermee is gebeurd. In de nota van de commissaris van Knokke-Heist wordt dit allemaal heel duidelijk uitgelegd. Op bladzijde 12 beschrijft hij de opeenvolging van...

De heer Boutmans (Agalev). — Dat staat inderdaad wel in die nota, maar jammer genoeg niet in de omzendbrieven van de vice-eerste minister.

De heer Vande Lanotte, vice-eerste minister en minister van Binnenlandse Zaken. — De commissaris verwijst naar artikel 37 van de wet op het politieambt dat handelt over die proportionaliteit. Natuurlijk kan de wet niet voorschrijven welke wapens men in een concrete situatie in de eerste plaats, in de tweede en in de derde plaats moet gebruiken, maar voor het merendeel van de gevallen geeft de wet voldoende principes om het wapengebruik te toetsen. Het belangrijkste gevaar is dat men daar niet voldoende aandacht aan besteedt en dat men in de praktijk tot automatismen vervalt. Dat is precies de motivering van de omzendbrief en van de opleiding. Verder toezicht is hier natuurlijk geboden, maar ik zie echt niet wat er nog meer in de reglementering kan worden opgenomen. Overigens wijs ik er nog op dat de wet op het gebruik van het vuurwapen ook niet meer aangeeft dan het principe van de wettige zelfverdediging.

De heer Boutmans (Agalev). — Blijft nog de vraag over het gebruik van de spray bij betogingen. De vice-eerste minister vindt dat blijkbaar niet vanzelfsprekend. Rijst dan echter de vraag waarom men niet alleen de dosissen voor individueel gebruik, maar ook de dosissen die in feite alleen bij massamanifestaties kunnen worden gebruikt, heeft aangekocht. Zo althans blijkt uit mijn informatie. Dit lijkt mij toch contradictorisch.

De heer Vande Lanotte, vice-eerste minister en minister van Binnenlandse Zaken. — Heeft men werkelijk specifieke dosissen voor gebruik bij betogingen aangekocht?

De heer Boutmans (Agalev). — Er blijken alleszins twee dosissen te bestaan waarvan de grote toch moeilijk voor individueel gebruik kan zijn bedoeld.

De heer Vande Lanotte, vice-eerste minister en minister van Binnenlandse Zaken. — Ik kan er op dit ogenblik geen antwoord op geven. Ik zal dat nakijken. Wel stel ik vast dat tot nu toe niemand daar een probleem van heeft gemaakt. De peperspray is overigens minder agressief dan traangas. Bij traangas, zo lees ik in een rapport, is er een letale dosis, wat niet het geval is bij de spray waar het risico op een sterfgeval dus veel minder groot is.

De heer Boutmans (Agalev). — Toch is er een reden waarom het gebruik van de spray bij betogingen niet evident wordt geacht, namelijk dat men dan de individuele hulpverlening niet meer kan verzekeren. Bij traangas heeft men veel minder risico op extreme reacties. Het gebruik van de spray bij manifestaties kan wel tot paniekreacties leiden. Als daarbij dan de persoonlijke gezondheidstoestand niet gunstig is, kunnen er ernstige ongelukken volgen. Dit heeft dan misschien niet rechtstreeks met de letale dosis te maken, maar eerder met de paniekreacties en de persoonlijke preconditionering.

De voorzitter. — Het incident is gesloten.

L'incident est clos.

DEMANDE D'EXPLICATIONS DE M. PH. CHARLIER AU MINISTRE DE LA FONCTION PUBLIQUE ET AU SECRÉTAIRE D'ÉTAT À LA SÉCURITÉ ET SECRÉTAIRE D'ÉTAT À L'INTÉGRATION SOCIALE ET À L'ENVIRONNEMENT SUR «L'EXAMEN DE RECRUTEMENT D'AGENTS OPÉRATIONNELS DE LA PROTECTION CIVILE»

VRAAG OM UITLEG VAN DE HEER PH. CHARLIER AAN DE MINISTER VAN AMBTENARENZAKEN EN AAN DE STAATSSECRETARIS VOOR VEILIGHEID EN STAATSSECRETARIS VOOR MAATSCHAPPELIJKE INTEGRATIE EN LEEFMILIEU OVER «HET EXAMEN VOOR HET AANWERVEN VAN OPERATIONEEL PERSONEEL BIJ DE CIVIELE BESCHERMING»

Mme la présidente. — L'ordre du jour appelle la demande d'explications de M. Philippe Charlier au ministre de la Fonction publique et au secrétaire d'État à la Sécurité et secrétaire d'État à l'Intégration sociale et à l'Environnement sur «l'examen de recrutement d'agents opérationnels de la Protection civile».

La parole est à M. Philippe Charlier.

M. Ph. Charlier (PSC). — Madame la présidente, je tiens tout d'abord à vous remercier d'avoir bien voulu différer l'heure de ma demande d'explications afin de me permettre d'intervenir au Parlement de la Communauté française qui se réunit également cet après-midi.

Lors de son dépôt, cette demande d'explications était adressée au ministre de la Fonction publique ainsi qu'à vous-même, monsieur le secrétaire d'État.

Dans le cadre des affaires qui ont bouleversé la Belgique au cours de ces derniers mois, la Protection civile a été sollicitée à maintes reprises afin d'aider la Justice dans la recherche d'indices. La Protection civile a multiplié ses efforts, sans compter son temps, et elle a, à juste titre d'ailleurs, suscité l'admiration de nombreuses personnes.

Alors que les premières prestations de la Protection civile étaient en voie d'achèvement, l'administration, dont le ministre de la Fonction publique est responsable, décidait d'organiser un examen destiné au recrutement d'agents opérationnels afin de remplir le cadre. En fait, la nomination de 120 personnes devait intervenir.

L'organisation des épreuves de recrutement était attendue depuis 1994. C'est en fait un arrêté du 13 mars 1995, paru dans le *Moniteur belge* en date du 25 mars, qui a créé 242 emplois statutaires d'agents opérationnels. Cet examen était, semble-t-il, prévu depuis 1995. Il est donc étonnant qu'il ait seulement été organisé en octobre dernier et j'aimerais connaître les raisons d'un tel délai.

Vous avez déjà été interpellé sur ce sujet à plusieurs reprises à la Chambre. J'ai lu les comptes rendus des interpellations qui vous ont été adressées. Le 6 novembre, vous répondiez ce qui suit : «Les A.C.S. ont eu l'occasion de se préparer à l'examen dont la date — le 13 octobre — avait été fixée depuis longtemps.»

Cette affirmation ne me paraît pas tout à fait exacte. En effet, dans une lettre du 26 septembre dernier par laquelle vous répondiez à un courrier qui vous avait été adressé par un représentant syndical en date du 17 novembre 1995, vous précisiez qu'un examen serait organisé dans le courant des mois d'octobre ou de novembre 1996. Ce délai me paraît un peu court pour l'organisation d'un examen de ce type qui, je le répète, était attendu depuis 1995.

Quant à l'organisation de cours à l'intérieur de la colonne de Ghlin située dans ma province, s'il est exact qu'ils ont été organisés sur le site, je dois bien constater qu'ils ont duré deux jours. Dans les entreprises du secteur privé, le même type de cours prend deux semaines.

Force est par ailleurs de constater qu'il ne s'agissait pas d'un examen de régularisation comme on aurait pu le penser. Il s'agissait en fait d'un examen de recrutement ouvert à l'extérieur. J'en veux pour preuve les 1 321 personnes qui s'y sont présentées : 486 néerlandophones et 835 francophones.

J'aimerais connaître les raisons pour lesquelles il ne s'agissait pas d'un examen de régularisation.

Les résultats de l'examen font apparaître que 562 personnes ont réussi: 222 néerlandophones, 340 francophones. Parmi ces 562 personnes, on dénombre 138 A.C.S. occupés à la Protection civile et 424 personnes externes à ce service.

Or, il s'agit de remplir un cadre fixé au départ à 587 agents, ce qui nécessitera la nomination de 242 personnes. Pouvez-vous confirmer ces chiffres? Comment allez-vous procéder effectivement? Il est évident que tous les A.C.S. aujourd'hui en place ne figurent pas parmi les lauréats de l'examen, ce qui pose un problème de personnes sur lequel je voudrais insister. En effet, cette situation risque de pénaliser des personnes occupées depuis de nombreuses années à la Protection civile. Il se pose aussi un problème administratif car il semble que le contrat de ces agents contractuels subventionnés n'est pas arrivé à terme et que, dès lors, leur licenciement sera impossible avant l'échéance de 1998. Autrement dit, les nouveaux emplois ne pourront être pourvus qu'après le départ de ces agents.

Par ailleurs, les contrats multiples dont les intéressés ont bénéficié posent un autre problème encore, la législation prévoyant qu'un certain nombre de contrats temporaires successifs appelle, in fine, un contrat définitif.

Certaines personnes sont dans l'attente d'une nomination définitive depuis plus de dix ans. Elles ont d'abord été engagées au cours des années 1985-1987 au titre de chômeurs mis au travail, dans un régime de 38 heures. Elles ont donc en fait été sous-payées puisqu'elles n'étaient pas indemnisées pour des prestations irrégulières. Ensuite, leur contrat a été prolongé jusqu'en septembre 1989. Finalement, les intéressés sont passés sous le statut d'agents contractuels subventionnés. Ce parcours relativement chaotique permet de comprendre la colère des agents concernés dont l'avenir est incertain alors que certains d'entre eux ont réussi l'examen mais ne figurent pas en ordre utile pour être nommés.

Le 4 décembre 1996, le ministre de la Fonction publique répondait en ces termes à une interpellation développée, si je ne me trompe, par M. D'Hondt à la Chambre: «Nous n'avons pas fait la répartition des résultats par centres.» Pour ma part, je me suis livré à ce travail.

En ce qui concerne la colonne de Ghlin, troisième unité permanente d'intervention qui a participé aux fouilles en cours, 40 A.C.S. sur 110 agents, se sont inscrits à l'examen. Deux ne se sont finalement pas présentés, douze ont échoué et vingt-six ont réussi, sans pour autant être forcément classés en ordre utile. Le taux d'échec est de 35%. Il est largement supérieur à celui enregistré dans les autres colonnes. Au total, 27 A.C.S. ont échoué à l'examen, à savoir douze néerlandophones dont sept appartiennent à l'unité de Liedekerke, deux à l'unité de Brasschaat, trois au centre de crise, et cinq francophones: trois à l'unité de Neufchâteau et douze à l'unité de Ghlin. Que vont devenir ces personnes qui sont des agents de la Protection civile depuis de nombreuses années et sont très expérimentées? Leur reclassement éventuel vers des tâches de bureau ne manquerait pas de priver la Protection civile d'un savoir-faire particulièrement utile.

Quoi qu'il en soit, certains candidats évoquent un examen inadéquat privilégiant une théorie inadaptée à la profession par rapport à l'expérience de terrain. Les principales critiques renvoient au fait que si un tiers des questions étaient des questions théoriques portant sur le français ou sur les mathématiques, les deux tiers restants se voulaient des questions à caractère technique mais ne tenaient nullement compte des véritables capacités techniques requises d'un agent de la Protection civile.

Il n'y a pas de limite de temps bien précise quant à une évolution. Il serait possible de procéder par étapes. Est-ce là votre intention, monsieur le secrétaire d'État? Dans l'affirmative, quand débutera cette transformation? Il m'est revenu que 50 personnes pourraient en bénéficier dès le mois de février.

Un étalement sur deux ans a été évoqué. Une telle décision est susceptible de décourager les candidats extérieurs ayant réussi l'examen et de les inciter, l'attente étant trop longue, à se tourner vers d'autres possibilités.

La mise à la pension ou à la prépension au cours des deux prochaines années a également été évoquée. Si cette information est exacte, pourriez-vous me communiquer des chiffres précis, monsieur le secrétaire d'État? Cette solution me semblerait positive, dans la mesure où des postes seraient ainsi libérés, et ce au profit des agents contractuels.

De manière générale, monsieur le secrétaire d'État, je voudrais vous interroger sur l'avenir de la Protection civile. Cette demande d'explications m'a permis d'en apprendre un peu plus au sujet d'un secteur que je ne connaissais pas bien et de rencontrer des personnes qui m'ont éclairé sur un certain nombre de problèmes de fonctionnement.

Des incertitudes planent sur l'avenir de la Protection civile qui peut même être considérée comme étant en danger. Je me demande notamment quelles pourraient être les conséquences d'un éventuel accident grave. J'ai en effet constaté que de nombreux véhicules étaient soit en panne, soit en mauvais état, ou ne pouvaient pas être présentés au contrôle technique.

Par ailleurs, on envisage la création de trois nouvelles colonnes — cela a été dit à la Chambre, en réponse à une interpellation — dans le but de limiter les déplacements, dans le cadre d'interventions éventuelles, à un trajet de maximum une heure. Ne serait-il pas plus indiqué de commencer par améliorer le parc automobile existant tout en augmentant les moyens techniques mais surtout les effectifs?

De voorzitter. — Het woord is aan staatssecretaris Peeters.

De heer Peeters, staatssecretaris voor Veiligheid, toegevoegd aan de minister van Binnenlandse Zaken en staatssecretaris voor Maatschappelijke Integratie en Leefmilieu, toegevoegd aan de minister van Volksgezondheid. — Mevrouw de voorzitter, op de vragen die de heer Charlier heeft gesteld werd al eens geantwoord naar aanleiding van interpellaties in de Kamer van volksvertegenwoordigers.

De Civiele Bescherming werkt inderdaad reeds sedert geruime tijd met een personeelskorps dat ongeveer voor twee derden uit vastbenoemden en voor een derde uit tijdelijke contractuelen bestaat die vijf tot tien jaar geleden in dienst werden genomen.

Destijds boden koninklijke besluiten de mogelijkheid om uitzonderlijke en tijdelijke behoeften op te vangen, de klassieke benaming om aan personeelsuitbreiding te doen. Het koninklijk besluit van 10 april 1995 bepaalt inderdaad dat onder die voorwaarden 244 contractuele agenten bij de Civiele Bescherming kunnen worden aangeworven.

De overheid voert reeds jaren een stringent beleid dat werd vastgelegd in reglementaire beschikkingen. Daar waar uitzonderlijke en tijdelijke behoeften na verloop van tijd eeuwigdurend blijken te zijn, moeten contractuele betrekkingen worden omgezet in statutaire betrekkingen. De overheidsvakbonden hebben steeds gevraagd het statuut van personen die hetzelfde werk doen gelijk te schakelen. Dat heeft tot gevolg dat deze contractuelen eigenlijk tot de dienst behoren. Zij moeten bijgevolg op een gelijke manier worden behandeld als de statutairen, met alle rechten en plichten van deze laatsten. Het koninklijk besluit van 10 april 1995 maakt, zoals ik reeds zei, de omzetting van contractuele naar statutaire betrekkingen mogelijk. Volgens artikel 3 van dat koninklijk besluit hebben wij hiervoor de tijd tot eind 1998. Wij hebben die omschakeling reeds vroeger aangekondigd. Men wist bijgevolg reeds vóór september 1996 dat examens zouden worden georganiseerd waaraan contractuelen konden deelnemen. Er werd trouwens een hele voorbereidings- en vormingsprocedure opgezet.

Het gaat hier dus niet om een regulariseringsexamen. Dat kan trouwens niet. Het Vast Wervingssecretariaat kan geen regulariseringsexamens uitschrijven om tijdelijke betrekkingen om te zetten in statutaire betrekkingen. De regering, ikzelf ook niet, wenst niet te hervallen in fouten die vroeger werden gemaakt. Denk maar aan de Goede Vrijdag-benoemingen uit lang vervlogen tijden met de oude politieke cultuur. Wij hebben van in het

begin duidelijk gemaakt dat het hier ging om een klassiek wervingsexamen. Dat is trouwens het enige soort examen dat door het Vast Wervingssecretariaat kan worden uitgeschreven.

De heer Charlier heeft gelijk wanneer hij zegt dat wij die omvorming wensen te realiseren in verschillende etappes. Wij hebben daarvoor de tijd tot eind 1998. In een koninklijk besluit dat voor advies werd gestuurd naar de departementen Openbaar Ambt en Begroting hebben wij de oorspronkelijke termijn verlengd. Op die manier kan de overgang van contractuele betrekkingen naar statutaire betrekkingen over enkele jaren meer worden gespreid. Het is de bedoeling om degenen die nu reeds bij de Civiele Bescherming aan het werk zijn, meer kansen te geven om te blijven. Omdat zij op een batige rangschikking beroep kunnen doen, kunnen zij in de loop der jaren statutair worden.

Het is ook juist dat wij in een eerste fase ongeveer vijftig agenten willen bevorderen. In de praktijk betekent dat een aantal bijkomende niet ingevulde betrekkingen. Er zullen bijgevolg geen contractuelen moeten worden afgedankt en contractuelen die batig gerangschikt zijn, zullen gemakkelijker kunnen worden benoemd.

De suggesties van de heer Charlier in verband met brugpensioenen en vervroegde pensionering zijn op het ogenblik niet haalbaar. Er is dan ook geen sprake van. Binnen de openbare diensten bestaat de mogelijkheid van brugpensioenen niet, noch voor het contractueel aangeworven noch voor het statutair benoemde personeel. Op die manier kan men dus geen contractueel aangeworvenen uit de dienst verwijderen. Enkel de normale regels van beschikbaarheid, mobiliteit en mutatiemogelijkheden worden gehanteerd.

De slaagpercentages en de cijfers die de heer Charlier heeft gegeven over de verdeling over de colonnes, zijn correct. Wel merk ik op dat niet alleen personen die niet geslaagd zijn in de examens, maar ook personen die zich zelfs niet hebben ingeschreven voor de examens in deze cijfers worden opgenomen. Dit verklaart ook de cijfers voor Ghlin. Globaal genomen is het slaagpercentage zeer hoog, als ik mij niet vergis is het meer dan 85 %. Het examen beantwoordde dus aan de specifieke capaciteiten, mogelijkheden en inhoudelijke bagage van de mensen die nu reeds voor deze taken instaan.

In het examen werden een twintigtal theoretische vragen gesteld, die de algemene kennis van de kandidaten inzake talen, rekenkunde en dergelijke toetsten. Verder waren er een veertigtal vragen met een eerder technische inslag. Deze vragen werden opgemaakt door het Vast Wervingssecretariaat en de directie van de Civiele Bescherming op het ministerie van Binnenlandse Zaken. Zij kwamen allemaal uit een bundel, een soort cursus, die vanaf juli 1996 ter beschikking werd gesteld van alle agenten in de colonnes, maar ook van alle externe inschrijvers voor het examen. De vragen hadden betrekking op de meest elementaire noties inzake de Civiele Bescherming en haar opdrachten, het lezen van kaarten en stadsplannen, de communicatiemiddelen die de Civiele Bescherming gebruikt en noties inzake elektriciteit, elektrogene groepen en verlichtingsmateriaal gebruikt door de Civiele Bescherming. Samen met het Vast Wervingssecretariaat hebben wij erop toegezien dat er zoveel mogelijk technische vragen in het examen werden opgenomen. Zo werd het examen gebaseerd op de dagelijkse kennis en praktijkervaring van de agenten van de Civiele Bescherming. Deze vragen waren ook verwerkt in de cursus. Bovendien werden over deze vragen in de colonnes zelf vormingssessies gehouden.

Bovendien werden reeds tussen 4 september 1995 en 13 oktober specifieke vormingscursussen voor de contractueel aangeworven agenten in de Civiele Bescherming ingericht. Zo werden zij voorbereid op de meerkeuze vragen van het Vast Wervingssecretariaat. Iedereen, zowel de colonnechefs, de vakbonden als de agenten zelf, wist dat er een examen kwam. Wij hebben de deelnemers dus zeker niet overvallen met het examen noch hebben wij nagelaten ze voor te bereiden. De data voor het examen werden vastgelegd door het Vast Wervingssecretariaat in samenspraak met minister Flahaut. Het examen werd een tweetal maanden op voorhand gepland en is op de voorziene datum doorgegaan.

Een aantal voertuigen van de Civiele Bescherming zijn inderdaad buiten gebruik. Wij hebben op het einde van 1996 een herverdeling van ons budget aangevraagd ten einde de herstelling van deze voertuigen mogelijk te maken. Op 23 december 1996 hebben wij aldus een verdrievoudiging van de onderhouds- en herstellingsuitgaven voor het wagenpark van de Civiele Bescherming verkregen. Het budget hiervoor werd verhoogd tot 19 miljoen frank, wat ons op korte termijn in staat moet stellen de nodige herstellingen te laten uitvoeren. De huidige pannes zijn te wijten aan het intensieve gebruik gedurende de jongste maanden. De technische middelen en het wagenpark van de Civiele Bescherming zijn de jongste twee tot drie jaar aanzienlijk uitgebreid. Dit is te danken aan de middelen die werden vrijgemaakt in het kader van het Seveso-fonds, dat enkele jaren geleden werd opgericht. De Civiele Bescherming kan een beroep doen op dit fonds om speciaal materieel te bekomen.

Op het einde van 1996 is er in Ghlin een misverstand gerezen naar aanleiding van een specifiek probleem. Ingevolge de ziekte van een personeelslid, dat zich bezighoudt met de budgettaire situatie, waren er niet genoeg courante middelen ter beschikking om de voertuigen te laten schouwen door de diensten van de automobielsinspectie. Dit probleem werd echter verholpen door een afspraak met de diensten van de automobielsinspectie te Mons, waardoor de kosten worden aangerekend aan de centrale diensten te Brussel. Hierdoor worden zij dus niet in aanmerking genomen voor de werkingskosten van de colonne van Ghlin. De voertuigen werden inmiddels allemaal geschouwd en zijn weer in dienst.

Wat de toekomst van de Civiele Bescherming betreft, ben ik het niet eens met de heer Charlier. De opdrachten van de Civiele Bescherming zijn omvangrijker dan vroeger. Ook haar imago is in de loop der jaren gewijzigd. Er worden budgettaire en andere inspanningen geleverd ten einde de positie van de vrijwilligers te verbeteren op het vlak van materieel, loon, opleiding en integratie in de vaste colonnes. Onlangs zijn hierover een aantal persberichten verschenen, waaruit blijkt dat er voor de vrijwilligers op dit vlak een gunstige kentering is.

Ten slotte nog enkele cijfers. In 1995 werden er 720 interventies genoteerd in milieuverontreinigingszaken. In 1993 waren hiervoor slechts 461 interventies. De interventies bij overstromingen zijn — helaas — toegenomen van 541 in 1993 naar 587 in 1995. Bij verkeersongevallen evolueerde het aantal interventies van 265 naar 346 in die periode. Inzake transportproblemen en distributie van water was er tussen 1993 en 1995 een verhoging van 135 naar 185 gevallen. In 1993 waren er in het totaal 2 955 interventies en in 1995 waren het er 3 321. Uit deze cijfers kan worden afgeleid dat er vaker een beroep wordt gedaan op de Civiele Bescherming en dat de diensten over de nodige uitrusting beschikken om hun opdracht uit te voeren. De werkingsmiddelen werden inmiddels ook verhoogd, onder meer via het Seveso-fonds.

Momenteel wordt er gewerkt aan het uitbouwen van bijkomende colonnes in Jabbeke en in Gembloux. Op termijn zal er ook nog een bijkomende colonne worden opgericht in Limburg. De regio Beringen geniet hier onze voorkeur. De oprichting van deze extra colonnes is noodzakelijk ten einde de wachttijd bij een interventie te beperken en het volledige grondgebied te bestrijken.

De Civiele Bescherming heeft ongetwijfeld nog toekomst. De problemen inzake voertuigen en budgetten zijn inmiddels op een meer dan behoorlijke manier opgelost.

Mme la présidente. — La parole est à M. Philippe Charlier.

M. Ph. Charlier (PSC). — Madame la présidente, je remercie le secrétaire d'État pour sa réponse. Comme il l'a précisé, la Protection civile a procédé à de nombreuses interventions, et c'est bien là le problème, car pour répondre aux demandes, il faut disposer de moyens. Les événements actuels démontrent combien la Protection civile est utile et si vous pouvez lui garantir de nouveaux moyens, je ne puis que m'en réjouir.

Je voudrais toutefois revenir sur la question de la pension. Je n'ai pas inventé cette idée de prépension, j'ai simplement lu dans la presse un article faisant état du fait que le secrétaire d'État à la Sécurité, Jan Peeters, avait déposé un nouveau projet de loi visant

la modification de l'âge de la pension légale pour tous les agents en service opérationnel de la Protection civile, sans distinction de grade. Donc, je suppose que vous souhaitez prendre des initiatives en matière de pension.

D'ailleurs, j'ai lu également que vous aviez agi en coordination avec les responsables des colonnes mobiles qui ont émis des suggestions qualifiées de pertinentes et permis l'élaboration de ce projet tant attendu. D'où ma question sur cette notion de diminution de l'âge de la pension et sur la possibilité de libérer ainsi des postes qui pourraient être occupés par d'autres personnes. Vous m'avez répondu que les étapes de transformation permettraient peut-être un délai plus long, et je pense que cela répond à un certain nombre d'interrogations du personnel. Cependant, je m'interroge encore sur cette notion de pension puisque cet article de presse ne va pas dans le sens de la réponse que vous venez de me fournir. Pour le reste, nous verrons.

De voorzitter. — Het woord is aan staatssecretaris Peeters.

De heer Peeters, staatssecretaris voor Veiligheid, toegevoegd aan de minister van Binnenlandse Zaken en staatssecretaris voor Maatschappelijke Integratie en Leefmilieu, toegevoegd aan de minister van Volksgezondheid. — Mevrouw de voorzitter, ik vraag mij eveneens af waar men die gegevens haalt. Na de examens en het bekendmaken van de resultaten werd overleg

gepleegd met de colonnechefs om de procedure van de fasering uit te leggen. Ik vermoed dat men daaraan refereert. Wij hebben evenwel nooit de intentie gehad — en juridisch is dat trouwens onmogelijk — een soort van brugpensioen of vervroegd pensioen uit te werken.

Het wetsontwerp waarnaar wordt verwezen, behoort niet tot mijn bevoegdheid. Bovendien weet ik niet welke argumenten kunnen worden gehanteerd om specifiek hiervoor een soort van brugpensioen uit te werken. Daarom vraag ik mij dus ook af, zoals de heer Charlier, waar men die informatie haalt. Of neemt men zijn wensen voor werkelijkheid?

Mme la présidente. — L'incident est clos.

Het incident is gesloten.

Dames en heren, de agenda van de openbare vergadering van de commissie voor de Binnenlandse en Administratieve Aangelegenheden is afgewerkt.

L'ordre du jour de la réunion publique de la commission de l'Intérieur et des Affaires administratives est ainsi épuisé.

De vergadering is gesloten.

La séance est levée.

(De vergadering wordt gesloten om 16 uur.)

(La séance est levée à 16 heures.)